

Ivan Komarica

SAM ČOVEK

Sat kuca. Kuca
 Tačan kao moje srce
 Odbrojava... Gle: mraka
 Šunja se. Puše noć
 Savaota čudo drugo

Bunker! Na kopnu
 Zanočiše puni mraka
 Bunker!?! A zemaljska
 Tek sad ulazi noć
 U njih. Ljubi se mrak
 I mrak. Gazi ih, zbija
 Ljubavnike, ljubavnika
 Sa vešticom veštica

Gle čoveka: stoji
 I čudi se: pod Nebom
 Noćas nebeska videlina
 Ali zanoćio je sam
 Ostao je bez sunca
 Bez očiju. Bez moći
 Bez koraka i zamaha
 Ne može od čuda da prođe

1. Ti koji stojiš: sam noćas
 Jedinac, vidiš li da visiš
 U noći sam samcit
 Obešen o kuglu nogama
 Nad bezdanom mraka Na
 Kugli zemaljskoj samcit
 Sam/ nad bezdanom svemira

SKOKAN

Jedan čovek, odonud
Jedan čovek: odonud
Eno ga: ide

Onaj čovek, gledaj
Koji odonud gre
Ide... ide
Kroz beli dan
Iz beloga sveta...
Iz beloga je sveta.
– je iz noći mrkle!
Belih je zenica. Slep

Gledaj: žmuri...
Žmurke ide i skakuće
Pravac svojim putem
Bez očiju: pun očiju
I mraka pun. Pun

Vidi ga: potrča!...
Trk! – potrča
Trči trči
Po livadi... Skoči
Na livadi Na livadu
Nije. Skoči:
Buf! – u svoje more
Preko jedne stare babe
Nije, – preko jednog filozofa
Onda: preko književnika
Preko starog umetnika
Zatim preko profesora
Najzad: preko đenerala
Ispreskaka lice, lice
Sve: bivše majstore

Gospodo znana
Vaš stil, ašik
Vredi 1 dinar. Vrh